

aut Seminario in alterum sæpius migrare solitos esse; statuimus ut Episcopi eorumque examinatores in posterum ab omnibus hujusmodi, præter cætera requisita, exigant insuper literas testimoniales a Rectoribus aut Superioribus Collegiorum et Seminariorum subscribendas, in quibus patefiat qualemcumque studiis operam dederint; necnon a Parochis vel probatæ vitæ sacerdotibus aliorum locorum, in quibus per aliquod notabile tempus commorati fuerint.

323. Sacerdotes sine titulo ordinari non possunt, sive is ex patrimonio, seu beneficio, seu paupertate religiosa oriatur. Apud nos, S. Sedis indulgentiâ, sæculares sacerdotes, nemine fere excepto, ad titulum missionis hucusque ordinati fuere. Quum vero quinquennium, per quod facultas ordinandi ad hujusmodi titulum concessa est, jam effluxerit, censemus S. Sedi supplicandum esse, ut eadem harum Provinciarum Episcopis iterum concedatur, si Summo Pontifici visum fuerit.¹ Supplicandum quoque censemus, ut liceat ordinandis in posterum Titulum Missionis acquirere, quin jurejurando se obligare teneantur ad perpetuo Missionibus inserviendum.²

CAPUT IX.

DE MATRIMONIO.

324. “Matrimonii perpetuum, indissolubilemque nexum primus humani generis parens Divini Spiritus instinctu pronuntiavit, cum dixit: ‘Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro de

¹ Hanc facultatem “Singulis Fœderatorum Statuum Episcopis, usque ad terminum unicuique eorum pro aliarum facultatum exercitio assignatum,” S. Pontifex benigne concessit, 24. Jan., 1868. Cf. Decretum S. C. de P. F., II., *supra*.

² Hac de postulatione forsân pertractabit S. Cong. de Prop. Fide, in promissa nobis circa Ordinationem Titulo Missionis Instructione. Vide Instruct. Gen., *supra*.

carne mea: quamobrem relinquet homo patrem suum et matrem, et adhærebit uxori suæ, et erunt duo in carne una.’”¹

“Hoc autem vinculo duos tantummodo copulari et conjugi, Christus Dominus apertius docuit, cum postrema illa verba tanquam a Deo prolata referens, dixit: ‘Itaque jam non sunt duo, sed una caro;’ statimque ejusdem nexus firmitatem ab Adamo tanto ante pronuntiatam, his verbis confirmavit: ‘Quod ergo Deus conjunxit, homo non separet.’”²

“Gratiam vero, quæ naturalem illum amorem perficeret, et indissolubilem unitatem confirmaret, conjugesque sanctificaret, ipse Christus venerabilium sacramentorum institutor atque perfector, sua nobis passione promeruit, quod Paulus Apostolus innuit dicens: ‘Viri diligite uxores vestras, sicut Christus dilexit Ecclesiam, et semetipsum tradidit pro ea:’³ mox subjungens: ‘Sacramentum hoc magnum est, ego autem dico in Christo et Ecclesia.’”⁴

325. Hinc patet quantum in ipsam naturam peccent miseri illi homines, qui apud nos vagam effrænemque libidinem specioso *liberi amoris* nomine cohonestare, ac illi naturæ officio, quod generis humani parens agnovit, ac ejusdem Redemptor sanctificavit, subrogare conantur. Neque ii ferendi sunt, qui legi a Christo latæ repugnantes, polygamiam impuram rursus inducere volunt. Etenim “hi sunt qui segregant semetipsos, animales, spiritum non habentes; hi autem quæcunque quidem ignorant, blasphemant; quæcunque autem naturaliter, tanquam muta animalia norunt, in his corrumpuntur.”⁵

326. Verum hæc errorum portenta adeo sunt foeda, ut nullus vere Christianus homo ea non detestetur, ac penitus exhorrescat. Dolendum tamen eam animis plurimorum ex nostratibus insedis opinionem, posse per legis civilis auctoritatem penitus abrumpi Matrimonii vinculum, ita ut conjugii

¹ Gen. ii., 23, 24; Eph. v., 30, 31.

² Matth. xix., 5, 6.

³ Eph. v., 25, seq.

⁴ Syn. Trid., Sess. xxiv., Decr. de Sac. Matr.

⁵ Jud. Epist., vers. 19, 10.

bus hoc modo separatis ad novas liceat conyolare nuptias. Quod quantum a veritate sit alienum, patet ex verbis Christi relatis. Hunc pessimum errorem damnaverat jam Synodus Tridentina;¹ verum crescente in dies hominum impurorum audacia, rursus in eum inclamavit Pius PP. IX., feliciter regnans, qui in "Syllabum complectentem præcipuos nostræ ætatis errores," suo jussu² editum, et hunc referri voluit: "Jure naturæ Matrimonii vinculum non est indissolubile, et in variis casibus divortium proprie dictum auctoritate civili sanciri potest."³ Ut enim Matrimonium est naturæ officium, ejus fines perpetuam ac individuum conjugum vitæ postulant societatem. Insuper Sacramenti dignitas et gratia, quæ Christus contractum naturalem decoravit, simul "ejus indissolubilem unitatem confirmavit;" ita ut Christianorum Matrimonium "sanctissimi illius vinculi, quo Christus Dominus cum Ecclesia jungitur, Sacramentum, id est, sacrum signum sit."⁴ Quam sanctissimam doctrinam tueri, et in effectum perducere volentes Patres Concilii Provincialis Baltimorensis V., decretum hoc tulerunt:

327. Cum lege divina vetitum sit homini separare quos Deus conjunxit, monemus Episcopos ut in suis synodis sub pœna excommunicationis *ipso facto*, prohibeant iis qui divortio civili sejuncti sunt, ne ad nova transeant vota, legitimo vinculo posthabito.⁵

328. Cum vero fieri possit, post luctuosas belli civilis vicissitudines, ut sæpius dubia oriantur de morte conjugis, præsertim si militiæ nomen dederit, opportunum ducimus hęc Instructionis partem inserere, quæ a Congregatione S. Officii est edita, a Rom. Pont. Clemente X. probata,⁶ et deinde omnibus Episcopis transmissa:⁷ "Interrogetur (testis) de loco et tempore, quo sunt mortui (conjuges), et quomodo ipse testis sciat fuisse conjuges, et nunc mortuos. Et si respon-

¹ Sess. xxiv., Can. 5 et 7. ⁴ Catech. Rom., c. 9. ⁶ Bullar. Rom., 21 Aug. 1670.

² 8 Dec., 1864.

⁵ Balt., Num. 61.

⁷ 25 Dec., 1827.

³ Prop. 67.

deat mortuos fuisse in aliquo hospitali, vel vidisse sepeliri in certa ecclesia, vel occasione militiæ sepultos fuisse a militibus, non detur licentia contrahendi, nisi prius recepto testimonio authentico a rectore hospitalis, in quo prædicti decesserunt, vel a rectore ecclesiæ, in qua humata fuerunt eorum cadavera, vel, si fieri potest, a duce illius cohortis, in qua descriptus erat miles. Si tamen hujusmodi testimonia haberi non possunt, Sacra Congregatio non intendit excludere alias probationes, quæ de jure communi possunt admitti, dummodo sint legitimæ et sufficientes." Qua in re præ oculis habendum illud Juris Canonici præscriptum,¹ juxta quod mulieribus conjugatis non licet novum Matrimonium contrahere, "donec certum nuntium recipiant de morte virorum, * * * quantocumque annorum numero ita remanere" debeant. Constat itaque, antequam novæ nuptiæ licite iniri possint, requiri certam priõris conjugis mortis cognitionem, quæ non nisi ab Ordinario, omnibus bene perpensis, probari jure debet.²

329. Cum Matrimonium sit magnum Sacramentum, fideles qui illud sunt inituri maximam curam impendere debent, ut ea, quæ par est, animi devotione digne Dei gratiam per illud collatam accipiant. Quapropter "admoneantur conjuges, ut antequam contrahant, sua peccata diligenter confiteantur, et ad Sanctissimam Eucharistiam, atque ad Matrimonii Sacramentum suscipiendum pie accedant."³ In eamdem sententiam Patres Concilii Provincialis Baltimorensis I. hæc decreverunt:

330. Pastores animarum monemus, ut, sui officii memores, omnem adhibeant sollicitudinem ad rite disponendos fideles qui sacramentum Matrimonii suscipere velint; nec se peccato immunes existiment, si temere quoslibet manifeste indignos jungant. Revocent igitur fidelibus in memoriam Tridentini

¹ Decretal. lib. iv., Tit. i., Cap. 19. In præsentia. Cf. ejusdem lib. Tit. xxi., Cap. 2, Dominus ac Redemptor Noster.

² Vide integram C. S. O. Instructionem, in Appendice.

³ Rit. Rom., De Sac. Matr. Vide Conc. Trid., Sess. xxiv.; De Ref. Matrim. c., 1, sub finem.

Concilii sapientissima hac in re monita, eaque servari curent. Ea etiam omnia quæ a prædecessoribus nostris in synodo et conventu antehac habitis, juxta S. Sedis et Conciliorum probatorum auctoritatem sancita sunt, sedulo sequantur, pro prudente religionis studio, Ordinarii uniuscujusque in sua diocesi statutis et jussis semper præ oculis habitis.¹

331. Quo debitæ huic præparationi melius prospiceretur, et ii, qui ab Ecclesia vetantur, ab hoc Sacramento arcerentur, denuntiationes quas ante Matrimonium faciendas præscripsit Concilium Tridentinum,² apud nos haberi curaverunt hujus regionis Præsules. Namque in Concilio Baltimorensi VI. ita decreverant:

Censuerunt Patres optandum esse, ut, statim atque Ordinario uniuscujusque diocesis utile visum fuerit, proclamationes, quæ banna vocari solent, habeantur, et fiant ante celebrationem Matrimoniorum, juxta mentem conciliorum Lateranensis et Tridentini.³

332. In superiori vero Concilio Plenario hoc statutum est:

Statuunt Patres in omnibus harum Provinciarum diocesis, post festa Paschalia anni proxime venturi 1853, banna Matrimoniorum publicanda esse. Ordinarios vero hortantur, ut ne hac in re, nisi gravissimis de causis, dispensent.⁴

333. Quam saluberrimam disciplinam, jam usu receptam, firmam manere omnino volumus. Insuper vehementer hortamur pastores, ut praxim benedicendi Matrimonia intra Missam ubique introducant.⁵

334. Matrimonia Catholicorum cum hæreticis semper detestata est Ecclesia. Neque hac in re officio suo defuerunt decesores nostri. Sic enim in Concilio Baltimorensi Provinciali IV. statuebatur:

Sacerdotibus omnibus hujus provinciæ in memoriam revocamus, antiqua Ecclesiæ lege, quam SS. Pontifices non desierunt inculcare, vetari Matrimonia catholicorum cum acatholicis, cum sanctitas sacramenti postulet, ut uterque fide et aliis animi dispositionibus gratiæ sacramenti suscipiendæ idoneus

¹ Balt., Num. 25. ² Conc. Trid., loc. cit. ³ Balt., Num. 71. ⁴ Ibid., 88.

⁵ Cf. Decreta S. C. R. circa Missam pro Sponso et Sponsa, in Appendice.

sit, et plura graviaque incommoda et mala ex hujusmodi connubiis sæpe sequantur; nempe discordia domestica, et catholicæ partis et prolis perversio. Quod si rerum adjuncta aliquando suadeant ex auctoritate Apostolica ea esse permitenda, imprimis curandum erit ut conscientiæ securitati et libero religionis exercitio a Catholica parte consulatur, sicut et prolis utriusque sexus in fide Catholica educationi, solemniter coram Deo promissione iis de rebus emissa; secus, nullatenus licebit sacerdoti iis connubiis adstare. Meminerint insuper sacerdotes, pluribus SS. Pontificum decretis vetari, ne ullus sacer ritus fiat, vel vestis sacra adhibeatur, dum fœdera hujusmodi ineuntur, quæ neque intra ecclesiam ineunda sunt.¹

335. Moneantur tamen animarum pastores, ut in hisce promissionibus exigendis fortiter quidem in re, in modo tamen suaviter se gerant, ne "æmulationem quidem Dei habentes, sed non secundum scientiam,"² utrumque sponsum exasperent, indeque mala oriantur graviora; quod eo magis præcavendum, cum constet raro hisce in regionibus ab Episcopo vel sacerdote pro ineundis ejusmodi nuptiis dispensationem peti, donec res jam eo usque processerit, ut Matrimonium per Ecclesiæ monita abrumpi posse vix sit sperandum.

336. Omnis opera in eo potius ponenda est, ut fideles a mixtis istis conjugii omnino deterreantur. Hortamur igitur animarum pastores, ut semel saltem in anno, tempore præsertim Adventûs vel Quadragesimæ, gravi sermone greges sibi commissos mala quæ ex iis pullulant edoceant, simulque fidei pericula indicent, quæ tum sponso Catholico, tum proli suscipiendæ imminent; gravissima ostendentes fuisse rationum momenta quibus permota Christi Ecclesia id genus nuptias acriter semper vetuerit, ac etiamnum vetet.

337. Ex istis conjugii pessimus ille ortum habuit abusus, ut Catholicus coram præcone hæretico contractum matrimonialem quandoque iniret. In quem animadverterunt Patres Concilii Baltimorensis VII., sequenti decreto:

¹ Balt., Num. 49. Vide Instructionem S. P. Pii Papæ IX., in Appendice.

² Rom. x., 2.

Stricte prohibemus, ne sacerdotes Matrimoniis eorum qui jam ab acatholico ministro vel conjuncti sunt, vel conjungi volunt, interesse præsumant.¹

338. Quod explicantes et confirmantes, prioris Concilii Plenarii Patres sic statuerunt:

Decretum Concilii Baltimorensis Provincialis VII. intelligendum declaramus de iis, qui temere conjunguntur coram præcone acatholico, contra leges ecclesiasticas, quæ vetant communionem in divinis cum hæreticis, et usurpati muneris sacri agnitionem. Nolumus sacerdotes suam operam præstare iis quos noverint ministellum adituros, fœderis matrimonialis iterandi causa, vel qui fœdere sic inito, absque penitentiaë indiciis, benedictionem sacerdotalem petunt.²

339. Haud raro accidit, ut in quibusdam locis pauca quædam familiae Catholicae degant, inter maximum Acatholicorum numerum, quorum plerique baptisate haud sunt abluti.³ Ob sacerdotum vero penuriam, loca hujusmodi raro a Missionariis perlustrantur. Hinc evenit, ut Catholici non pauci clam Ecclesia Matrimonia invalida propter impedimentum *disparitatis cultus* ineant. Cum vero accesserit sacerdos, eum confitendi causâ adeunt, atque eo monente, petunt ut sua Matrimonia, quæ sæpe valida esse bona fide putaverant, rehabilitentur. At Acatholicus conjux consensum renovare plerumque omnino recusat: ob locorum vero distantiam et temporis angustias Episcopus adiri vix potest; periculum autem manifestum est in morâ. Hisce perpensis, censuerunt Patres, orandam esse S. Sedem, ut ipsis fiat potestas communicandi Missionariis qui talia loca forte inviserint, facultatem sanandi *in radice*, vel alias rehabilitandi hujusmodi Matrimonia in supra memoratis casibus, prout ipsis in Domino visum fuerit; hac tamen adjecta conditione, ut quamprimum Episcopum certiores facere debeant, quandocunque hac facultate usi fuerint.

¹ Balt., Num. 77.

² Ibid., 100.

³ De hæreticorum Baptismi validitate relate ad Matrimonium, vide Declarationem S. Sedis, in Appendice.

Patribus etiam visum est expedire, ut supplicatio ad Sanctam Sedem porrigatur, ut Episcopis potestas fiat communicandi Vicariis Generalibus, et urgente necessitate, aliquibus sacerdotibus, facultates quas ipsis concedere consuevit Sancta Sedes, dispensandi in impedimentis Matrimonialibus, prout eis in Domino visum fuerit.¹

340. Decretum Tridentinum de Matrimoniis clandestinis² in plerisque hujus regionis diocesisibus promulgatum haud fuisse constat. Qua de re, hæc fuit Patrum Concilii Baltimorensis V. sententia:

Censuerunt Patres haud expedire decretum Tridentinum de clandestino Matrimonio ad alias parocias dioceseos Detroitensis, extra ipsam civitatem, adhuc extendere; nec ad alias dioceses Americae Fœderatae, præter eas in quibus jam noscitur promulgatum: et orandam esse S. Sedem, ut dispenset quoad ipsam civitatem Detroitensem.³

Cum vero eadem perdurent rerum adjuncta, eidem et nos adhæremus sententiæ. Plura enim incommoda certo oritura nobis videntur, si proprii sacerdotis præsentia ad id necessaria esset, ut valide iniri possent Catholicorum nuptiæ. Si quo vero in loco dubium adhuc existat, utrum lex Tridentina ibidem promulgata fuerit, rem Ordinarii judicio relinquimus dirimendam. Ut omnis tamen controversia auferatur, conscientiarum securitati consulatur, ac in re maximi momenti uniformitas habeatur, optimum fore nobis videtur, si Summæ Sedis auctoritate, ea disciplina quæ jam fere ubivis apud nos viget, universe in hac regione, excepta Provincia Neo-Aurelianensi, instituat.⁴

¹ "Relate ad hæc duo postulata, voluerunt Em^m Patres standum omnino esse formulis facultatum, ubi determinantur personæ quibus memoratæ facultates communicari possunt." Instruct. S. C. III., art. vi.

² Concil. Trid., Sess. xxv., de Reform. Matrim., c. 1.

³ Balt., Num. 62.

⁴ "SS. Pater postulationi huic minime censuit annuendum." Instruct. iii., art. vii., *supra*.

CAPUT X.

DE SACRAMENTALIBUS.

341. Præter Sacramenta proprie dicta, alias quoque res sacras habet Ecclesia, quæ olim latiori quidem ac minus proprio sensu etiam Sacramenta vocabantur. A multis autem sæculis in morem venit, ut *Sacramentalia* appellentur. Origo nominis ex eo est, quod, Sacramentis virtute ac meritis longe inferiora cum sint, ea tamen effectibus quodammodo imitentur. "Sunt quædam in Ecclesia," de Sacramentalibus agens ait antiquus et optimæ notæ Theologus, "in quibus etsi principaliter salus non constet, tamen salus ex eo augetur, in quantum devotio exercetur."¹ Sacramentalia scilicet gratiam ex opere operato, ut ajunt, seu propria virtute, non conferunt; illam tamen a Deo impetrant, pios motus devotionis, amoris, grati animi, et peccatorum detestationis in nobis excitando. Ideoque vim habent, ut theologi docent, venialia peccata delendi. Sacramentalia ab aliis plura, ab aliis pauciora numerantur. Vulgatus hic versus, compendiaria veluti formula, pleraque complectitur:

"Orans, tinctus, edens, confessus, dans, benedictus."

342. Quibus vocibus innuuntur Orationis Dominicæ recitatio, aquæ lustralis aspersio, Eulogiarum seu benedicti panis usus, confessio generalis coram Ecclesia vel fratribus facta, eleemosynarum erogatio, et Præsulis benedictio.

343. Quotidianæ fidelium preces, præcipue Oratio Dominica, aliæque ab Ecclesia præscriptæ vel a cœtu fidelium in loco sacro congregatorum recitatæ, maximam habent efficaciam, et teste S. Augustino peccata leviora delent. "De quotidianis autem brevibus levibusque peccatis, sine quibus hæc

¹ Hugo a S. Victore, De Sacr., p. 9.

vita non ducitur, quotidiana fidelium oratio satisfacit. Eorum est enim dicere Pater Noster, qui es in cœlis. * * Delet omnino hæc oratio minima et quotidiana peccata."¹ Et alibi testatur "peccata, sine quibus hic non vivitur, operibus misericordiæ et piis orationibus mundari."²

344. Aquæ lustralis seu benedictæ usus a primis Ecclesiæ temporibus repetendus est. Antiqui etiam Sacramenti haud proprie dicti nomine sæpe cohonestabant. Ejus effectus laudat his verbis antiquus auctor, qui quis fuerit jam ignoratur: "Aquam sale conspersam populis benedicimus, ut ea cuncti aspersi sanctificentur et purificentur. Quod et omnibus sacerdotibus faciendum esse mandamus. Nam si cinis vitulæ sanguine aspersus populum sanctificabat atque mundabat, multo magis aqua sale aspersa, divinisque precibus sacrata populum sanctificat atque mundat. Et si sale asperso per Helisæum prophetam sterilitas aquæ sanata est, quanto magis divinis precibus sacratus sal sterilitatem rerum aufert humanarum, et coinquinos sanctificat atque mundat et purgat, et cætera bona multiplicat, et insidias Diaboli avertit, et a phantasmatum versutiis homines defendit."³

345. Eulogiæ, seu panis benedicti fragmenta, in veteri Ecclesia, deficiente paulatim pristinæ charitatis fervore, baptizatis et aliquando catechumenis loco Eucharistiæ dabantur. Qui mos hodieque manet apud Orientales, et in nonnullis etiam Occidentis ecclesiis, ubi Eulogiæ intra Missarum solemniam, ante vel post communionis tempus, fidelibus porriguntur. Eas etiam invicem mittebant veteres Christiani, in symbolum communionis. Virtus Eulogiarum ex Ecclesiæ benedictione, et ipsarum significatione tota pendet. Imitantur enim et quodammodo adumbrant Sacrosanctum illum Panem, qui

¹ Enchirid. ad Laur., Cap. 71, Ed. Maur. vi., 223.

² Ep. ad Hilarium, ed. cit., ii. 543.

³ Hæc, olim Alexandro I. adscripta, ex vetusto quodam Pontificali decreto aut Rituali Libro in Corpus Juris Canon. translata fuerunt. Can. 20, Aquam., Dist. iii., de Consecr

manna longe præstantior de cælo descendit, quemque pie manducando multa membra unum Christi corpus efficimur.

346. Generali Confessionis forma, quæ Missæ initio et non semel in Officio Divino recitatur, labes animi ac peccata quotidiana, non sine magno Christianæ humilitatis profectu, coram Deo et Ecclesia Christifideles profitentur; atque ad ea magis magisque odio habenda et pia ultione punienda excitantur. Qua peccati detestatione et satisfaciendi voluntate, corda nostra a peccatis eorumque reliquiis mundantur.

347. Bona nostra temporalia in pauperes erogando, Christum in suis diligere nos ostendimus; amoremque, quem ore profiteremur, re et opere comprobamus. Hinc fovetur augeturque charitas; et dimittuntur peccata in quæ frequentius ex naturæ infirmitate labimur. Ipsæ Sacræ Literæ manifeste docent, eleemosynam et in pauperes misericordiam nos ab omni peccato redimere ac liberare posse.¹

348. Benedictio præsulis, id est Episcopi, (etiam Presbyteri in Missa, et multo magis cum Venerabili Sacramento,) et præcipue Pontificis Romani, qui Christi et Petri in terris locum singulari modo obtinet, plurimum iis proficit, qui eam humili piâque mente suscipiunt. Confertur etiam hujusmodi benedictis rebus ad cultum divinum et fovendam pietatem destinatis, qualia sunt vestes, annuli, numismata, cruces, coronæ precatoriæ, et plura hujusmodi.

349. Ad Sacramentalia etiam revocantur supplex et humilis tunsio pectoris, cineres prima Quadragesimæ die capitibus adpersi, palmæ benedictæ, Agnus Dei cereus, candelæ Romanæ Ecclesiæ more die Purificationis B. V. M. benedictæ, altarium et templorum consecratio, aliaque plura, quæ longiori oratione non egent.

350. Curent imprimis concionatores et animarum rectores, ut harum rerum naturam, significationem, rectumque usum

¹ Cf. Tob. iv., 11. Daniel iv., 24.

fidelibus exponant, ac sæpius inculcent. Iis qui sapientiæ et ingenio suo nimis innituntur, persuadeant hæc, levia licet minutaque videantur, non esse contemnenda, quum ad pie vivendum et salutem consequendam non parum proficiant. Rudiorem vero plebeculam, quæ contrario errore abripitur, etiam atque etiam moneant, ne rebus ipsis nimiam efficaciam tribuat, neque eas cæca quadam et immodica fiducia servet, et superstitiosa veneratione prosequatur, quasi ipsæ per sese, sine pia mentis dispositione, plurimum possent. Illos vero acerrime reprehendant, qui hujusmodi res sacras, ut Ethnicis moris erat, amuletorum quasi loco habent, quæ ipsos etiam fœdissimo vitiorum cœno involutos ab ira Dei et ultione præstent immunes.